

NA SPOMEN PROFESORU MILOŠU ĐURIĆU

Čika Miša — tako su ga iz simpatije zvali ne samo njegovi najbliži u privatnom životu nego i brojne generacije studenata Filološkog fakulteta u Beogradu, kojima je ulijevao ljubav prema neprolaznim vrednotama vječno mlade Helade, a tako smo ga nazivali i mi, njegovi poštovaoci i prijatelji iz Odsjeka za klasičnu filologiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu — nenadano nas je zauvijek napustio i ostavio za sobom prazninu koja će dugo i dugo ostati nepopunjena.

Profesor Đurić nije bio samo vrstan helenist, temeljit znalac helenske lijepe književnosti, pronicav izučavatelj helenske filozofske misli, odličan prevodilac nego i književnik. Jedne sam večeri prije više godina bio s njime u klubu književnika u Beogradu i tom sam se prilikom osvjedočio koliko je bio cijenjen, poštovan i voljen i u literarnim krugovima našega glavnog grada. Gotovo nitko nije ušao ni izišao a da mu se prisno i srdačno nije javio.

Malo je tko poznavao naš jezik tako dobro i temeljito kao on. O tome svjedoči sve što je poteklo iz njegova neumorna pera. I u njegovu govoru bilo je uvijek nečeg svježeg, sočnog i epski opširnog. S izrazito razvijenim smislom za ljepotu uopće, a posebno za ljepotu jezičnog izraza, znao se više puta zanijeti i svoje misli zaodjeti pjesničkim ruhom. Duboko mi se usjeklo u sjećanje njegovo pripovijedanje o jednom od mnogih njegovih putovanja u Grčku sa studentima klasične filologije. Na povratku svratio je s njima u Zagreb te je u našem seminaru iznosio zanimljive pojedinosti s toga puta. Među ostalim, pripovijedao je onim svojim simpatičnim, stentorskim glasom kako je posjetio Trofonijevo proročište u Beotiji. Budući da se ono nalazi u podzemnoj spilji na dnu duboke provalije, nitko se osim njega nije odvažio na spuštanje u dubinu. „Izuh cipele i u *bječvama* počeh se spuštati sve dublje i dublje. Kad sam sišao do dna, odakle se visoko nada mnom vidio samo mali deo plavog neba, spopade me neka sveta jeza i tada osetih što je mitos“. Njegove su riječi djelovale na sve nas i svi smo nekako naslutili veličinu i tajanstvenost helenskog mita. Tolika je bila suggestivna snaga toga zornog opisa.

U njegovu snažnom i krupnom tijelu boravio je plemenit, nježan i pjesnički duh. Bio je to doista sjajan čovjek s mnogo razumijevanja za druge, spreman da nesebično pruži bližnjemu ruku pomoćnicu.

Njegov odnos prema studentima bio je izuzetno srdačan, prisan i, rekao bih, očinski. Čak i kad je želio da se prema njima pokaže bar naoko strogim i mrkim, nije mu to lako polazilo za rukom. Kad je pred

desetak godina sa svojim studentima posjetio zagrebački klasični seminar, naši su studenti pozvali svoje beogradske kolege na drugarski sastanak u klubu novinara. Čika Miša strogo najavi da u 22 sata treba ići na spavanje jer se sutradan putuje. Kad je došao taj sat, studenti a osobito studentkinje stadoše mu se umiljavati kao razmažena djeca blagom ocu moleći ga da mogu ostati još pola sata. On se najprije namršti da bi se odmah zatim razvedrio, nasmijao i uslišao im molbu. Taj se prizor ponovio tri do četiri puta, i tako smo u veselu raspoloženju ostali do pola noći. Tad sam najbolje osjetio kako je u odnosu prema svojim đacima znao stvoriti atmosferu punu međusobnog povjerenja i srdačnosti.

Profesor Đurić bio je povezan sa Zagrebom po svojem školovanju. U tom je gradu polazio nekoliko razreda gimnazije, studirao filozofiju i klasičnu filologiju i postigao doktorat filozofije kod Alberta Bazale. Imao je u Zagrebu veći broj dobrih prijatelja koji su se radovali svakom sastanku s njime i koji sada za njim duboko žale.

Nema više među nama plodnog učenjaka, vrsnog nastavnika, majstorskog prevodioca, aktivnog javnog radnika, nema više plemenitog i prijaznog čovjeka, nema više naprežaljenog — čika Miše. Nema ga više, ali je za sobom ostavio tako vrijedan i opsežan znanstveni i književni opus da se na nj može u potpunosti primijeniti Njegošev stih:

Imao se rašta i roditi.

Zagreb.

V. Gortan.

FROM THE RUSSIAN OF I. I. DMITRIEV

Στενάχεις; γελᾷς; αἰδεῖς; —
 ἄγαμαι σέθεν τὰ πάντα.
 πτέρυγας δέδωκας "Ωραις
 ὑφελούσα τὰς "Ερωτος.

Bedford.

G. M. Lee.